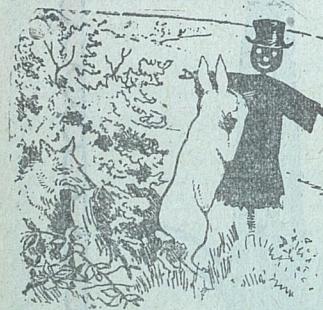

СЛУЧКА СЪ БАЙО ЗАЙО СРЂДНОГОРСКИ.

Веднажъ кума Лиса зела катранъ и зифтъ, смѣсила ги и отъ добитото гжсто тесто направила едно човѣче, прилично на плашилата, които поставяятъ въ градините, за да отпиждатъ врабките. Само че това човѣче било съвсѣмъ черно и много лѣпкаво. Загрижila се слѣдъ това кума Лиса, какво име да тури на своето произведение, ала не могла да измисли по-хубаво отъ това: Г-нъ Катранчо. Тя поставила човѣчето край пжтя и

Зайо се прѣстрашилъ, него и го заговорилъ:

— Добъръ денъ! рекълъ той; чудесно врѣмѣ имаме тая сутрина, нали! — Господинъ Катранчо нищо не отговорилъ.

— Какъ сте, добрѣ ли сте? — под-

зель пакъ заекътъ.

Кума Лиса почнала да подмигва съ едно око, и се таела въ храститѣ. А г-нъ Катранчо продължавалъ да мѣлчи.

— Какво има, та се не обадите? — рекъль заекътъ. — Да не сте глухъ? Защото знаете, ако сте глухъ, азъ мога да викамъ и по-силно.

Господинъ Кантрanchо си оставалъ нѣмъ,

а кума Лиса все се таела.

— Вие сте единъ нѣмтугеръ, да! — рекълъ байо Зайо, — и азъ ще се постара да ви изцѣря. . .

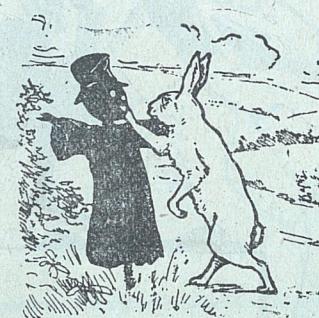

Кума лиса се усмихнала малко, а г. Катранчо пакъ не казаль нищо.

— Азъ ще ви науча, какъ се отговаря, рекълъ заекътъ. Ако си не снемете шапката и не ми кажете: „Добъръ

день, какъ сте?“ — ще ви строша муциуната.

Го подинъ Катранчо мѣлчалъ, байо Зайо го заядалъ още много пжти, безъ да добие отговоръ, докато пай-послѣ излѣзълъ изъ тѣлѣнието, понадигналъ се, извилъ ржка назадъ, замахналъ силно, и — чатъ! — сложилъ

му една хубава плѣсница по страната.

Ала ржката му се залѣпила за катрана, и той не можалъ да си я отмахне.

Господинъ Катранчо продължавалъ да мѣлчи, и кума Лиса все се таела, заврѣна подъ храститѣ.

— Ако не мѣ пуснете, ще продължа!... — рекълъ зайо Байо; и наистина му свѣтнала още единъ шамаръ съ другата ржка, която сѫщо останала залѣпена.

— Пуснете мѣ, или ще ви ритна хубавичко, рекълъ заекътъ.

Господинъ Катранчо пакъ не обѣлвалъ зѣбъ, и байо Зайо єдно по друго залѣпилъ и двата си крака за него. Кума лиса се още се криела.

— Ако не мѣ пуснете, ще продължа!... — рекълъ зайо Байо; и наистина му свѣтнала още единъ шамаръ съ другата ржка, която сѫщо останала залѣпена.